

ע"פ 49777/05/18 - נסים מכלוף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 49777-05-18 מכלוף נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מערער	נסים מכלוף
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה בת"ד 119-04-15 (הכרעת דין מיום 20/2/18 וגזר דין מיום 10/5/18).
 2. נגד המערער הוגש בבית משפט קמא כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של **אחריות בעל רכב (מחזיק)**, בניגוד לסעיף 27ב(ב) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"), **מתן רשות לאחר לנהוג ברכב בהיותו בלתי מורשה**, בניגוד לסעיף 10(ב) ו-38(1) לפקודה ו**מתן רשות לאחר להשתמש ברכב ללא ביטוח**, בניגוד לסעיף 2 לפקודת בטוח רכב מנועי, התש"ל-1970.
 3. על פי כתב האישום ביום 20/11/14 היה המערער המחזיק והאחראי של רכב מסוג "דייהו" (להלן: "**הרכב**"). ביום זה נהגה ברכב פותנה רמלאווי (להלן: "**הנהגת**"), שמעולם לא קיבלה רישיון נהיגה והיתה מעורבת בתאונת דרכים.
 4. המערער לא חלק על כך כי הרכב שהיה באחריותו הועמד לרשות הנהגת, אשר מעודה לא קיבלה רישיון נהיגה. בצד האמור כפר המערער כי בעת העברת הרכב לרשותה ידע שהנהגת אינה מחזיקה ברישיון נהיגה ואף טען כי עשה כן לאחר שהציגה בפניו רישיון נהיגה בתוקף.
 5. נוכח כפירת המערער התקיים הליך של שמיעת ראיות וביום 20/2/18 ניתנה הכרעת הדין בגדרה הורשע המערער בכל המיוחס לו בכתב האישום.
 6. ביום 10/5/18 נגזר דינו של המערער והוטלו עליו העונשים הבאים:
- מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים לבל יעבור במשך 3 שנים עבירה של התרה לבלתי מורשה לנהוג או נהיגה בזמן פסילה.**

פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים.

פסילה על תנאי של 12 חודשים לבל יעבור במשך 3 שנים את העבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

קנס בסך של 5,000 ₪.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

7. נקבע כי משאין חולק כי הנהגת שאינה מורשית לנהיגה, נהגה ברכב שהעמיד לרשותה המערער לשם כך ולמרבה הצער גרמה לתאונה, עמדה המשיבה בנטל המוטל על כתפיה.
8. משכך ובהתאם לסעיף 10(ב) לפקודה, נטל ההוכחה מתהפך ועל המערער להוכיח כי נקט בכל האמצעים הסבירים כדי שהנהגת, שאינה מחזיקה ברישיון נהיגה, לא תנהג ברכב ואולם הדבר לא עלה בידו. אף לא הוכחה טענתו כי הנהגת הציגה בפניו רישיון נהיגה מזויף על שמה וטענתו זו נותרה בעלמא.
9. המערער טען בחקירתו במשטרה (ת/1), שהוצג לו רישיון נהיגה מנייר (ולא מפלסטיק) בלא תמונה. המערער הודה כי לא בדק את מספר תעודת הזהות שעל גבי הרישיון אלא רק את השם הנקוב בו ואף לא התעניין לפשר קיומו של רישיון מנייר ולא רישיון מפלסטיק ועל כן לא ייחשב כמי שנקט בכל האמצעים הסבירים כמתחייב.
10. בניסיון להוכיח את גרסתו כי הנהגת הציגה בפניו רישיון נהיגה מזויף על שמה הקליט המערער שיחה שקיים עם הנהגת (ת/7 - להלן: "ההקלטה"). בהקלטה שבה וטענה הנהגת כי הציגה בפני המערער רישיון נהיגה על שם בת דודתה רים. ואולם המערער נמנע מלהטיח בפניה כי אינה דוברת אמת וכי כטענתו, הציגה בפניו רישיון נהיגה על שמה ועל כן לא ניתן ללמוד מההקלטה על נכונות גרסת המערער.
11. בית משפט קמא קבע בנוסף כי גם בהינתן העולה מההקלטה שהוצג למערער רישיון נהיגה של בת הדודה רים, כשל המערער בהשוואת השם ברישיון הנהיגה לשמה של הנהגת הידוע לו ואף רשום בתעודת הזהות שהוצגה בפניו ואף בכך לא ייחשב כמי שנקט בכל האמצעים הסבירים.
12. מעבר לנדרש מצא בית משפט קמא לציין כי המערער לא זכה לאמונו. זאת בשל האופן המיתמם והמתחמק שהשיב לשאלות במהלך חקירתו הנגדית ואופן התנהלותו ככל הנוגע להעברת בעלות של רכבים השייכים לו על שמו של אחר, מחמת עיקול שהוטל על חשבונה של אשתו. נקבע כי נוכח חוסר מהימנותו של המערער לא עלה בידו להוכיח כי הוצג בפניו רישיון נהיגה על שם הנהגת וכי נקט בכל האמצעים הסבירים על מנת למנוע נהיגתו של בלתי מורשה ברכבו.

13. בית משפט קמא מצא לדחות את מסקנתו של בוחן התנועה בעדותו בבית המשפט, כי המערער פעל כשורה בעניין בדיקת רישיון הנהיגה של הנהגת. בה בעת שהמערער לא הציג את רישיון הנהיגה שהוצג לו ואף בהקלטה, שהושמעה לבוחן התנועה הנהגת אינה מודה כי הציגה לנאשם רישיון נהיגה שעל שמה.

14. בית משפט קמא דחה את טענת ההגנה לקיומו של מחדל חקירה נוכח אי תפיסת רישיון הנהיגה המזויף. שכן באותה העת המערער טען בחקירה כי הוצג בפניו רישיון נהיגה בתוקף, בעוד שעל פי ההקלטה שהשמיע לחוקר, טוענת הנהגת שהוצג בפניו רישיון נהיגה של בת הדודה רים בעוד שבחקירתה במשטרה טענה הנהגת כי כלל לא הציגה בפניו רישיון נהיגה. כמו כן בהמשך, הודה המערער כי לא השווה בין תעודת הזהות ורישיון הנהיגה של הנהגת שהוצגו בפניו.

בית משפט קמא קבע כי "נוכח הדברים, כאשר מתקבל הרושם אצל החוקרים (וכן בתוצאת הכרעת דין זו) כי טענת הנאשם הינה טענה בעלמא ותו לא, איני מוצאת פגם או מחדל חקירה באי תפיסת רישיון הנהיגה שלא קיים, מידיה של מי שלא ראתה את אותו רישיון ושטוענת שאינו קיים. למעשה, ההיגיון מחייב, כי חובה זו תחול על הנאשם בעת מסירת הרכב לנהגת וכאשר הוא היחיד שראה את אותו הרישיון לו הוא טוען."

15. בית משפט קמא קבע בנוסף כי אף אם גרסתו העובדתית של המערער לעניין הצגת רישיון הנהיגה המזויף היתה מתקבלת עדיין לא עלה בידו להוכיח כי נקט בכל האמצעים הסבירים למניעת נהיגתו של בלתי מורשה ברכבו.

גם לשיטת המערער כל שהוצג בפניו הינו רישיון נהיגה זמני מנייר, על שם הנהגת. כעולה מחקירתו, המערער לא בדק עם חברת כוח האדם ממנה קיבל את פרטי הנהגת, אם הנהגת מחזיקה ברישיון נהיגה ואינו יודע מהו מספר הרישיון שהוצג לו. לטענתו, לא ציין את מספר רישיון הנהיגה בהסכם בינו לבין הנהגת, אינו זוכר את תאריך פקיעת רישיון הנהיגה ולא השווה את מספר תעודת הזהות שברישיון שטען שראה, למספר המופיע בתעודת הזהות עצמה, אלא רשם את הפרטים מפי הנהגת.

גזר הדין של בית משפט קמא

16. הודגשה החומרה בביצוע עבירת מתן רשות לנהוג למי שאינה מורשית, תוך סיכון הציבור. חומרה המוצאת את ביטויה גם בעמדת המחוקק בקביעת פסילת מינימום של 3 חודשים בצידה של העבירה.

וביתר שאת בעניינו של המערער נוכח התממשות הסיכון וגרימת תאונה במהלכה נחבלה ילדה כבת עשר שנים. לצד האמור צוין לזכותו של המערער כי ביקש לראות רישיון נהיגה ונקט בפעולות מסוימות על מנת למנוע את

ביצוע העבירה, אם כי לא במידה מספקת, כמפורט בהכרעת הדין.

17. מהפסיקה עולה כי בתי המשפט לא חרגו לקולא מעונש המינימום גם במקרים בהם לא התממש הסיכון ולא התרחשה תאונה ואילו במקרים שנגרמו תאונות דרכים הוטלו עונשי פסילה לתקופות ארוכות.

18. לאור האמור ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ולכך כי הנהגת גרמה לתאונת דרכים בה

נחבלה ילדה, מצא בית משפט קמא לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 5-15 חודשי פסילה בפועל.

19. אשר למיקומו של המערער במתחם, נוכח המצוקה הכלכלית אליה נקלע המערער ומשיקולי שיקום, מצא בית משפט קמא לגזור את עונשו בתחתית המתחם.

<#

נימוקי הערעור

באשר להכרעת הדין

20. גדר המחלוקת נסובה סביב השאלה האם הציגה הנהגת רישיון נהיגה מזויף על שמה שאז היה המערער עומד בנטל ההוכחה.

21. בית משפט קמא ביסס את קביעתו כי המערער לא עמד בנטל ההוכחה על נתונים שגויים. ובכללם בהתייחס לעדות ההזמה וכן בקבעו בטעות כי בהקלטה לא נשמע המערער מטיח בנהגת כי הציגה לו רישיון נהיגה הנושא את שמה.

22. שגה בית משפט קמא בקבעו כי המערער לא עמד בנטל ההוכחה על סמך העובדה שלא התעניין מדוע הציגה בפניו הנהגת רישיון מנייר ולא מפלסטיק. טענת המערער שלא סבר שמדובר במהלך חריג מעוגנת בכך שהמדובר ברישיון רשמי של מדינת ישראל ועל כן לא ניתן לקבוע שאינו מספק את הדרישה.

23. התגלו מחדלי חקירה חמורים ובכללם אי תפיסת רישיון הנהיגה שהציגה הנהגת בפני המערער ואי חקירת הנהגת נוכח הסתירות בין גרסתה בחקירה כי לא הציגה בפני המערער רישיון נהיגה כלל, לבין העולה מההקלטה כי הציגה רישיון נהיגה על שם בת דודתה רים. מה גם שבסופו של יום התברר כי אין לנהגת בת דודה בשם זה.

המדובר במחדלי חקירה מהותיים בגינם נמנע מהמערער לעמוד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו ומשליכים על עמוד 4

קביעת בית משפט קמא כי המערער לא הרים את הנטל מאחר ולא עלה בידו להראות כי הוצג לו רישיון נהיגה מזויף.

באשר לגזר הדין

24. שגה בית משפט קמא במתחם שקבע, אשר אינו מתחשב בנסיבות המיוחדות של תיק זה לרבות העובדה שאף אם המערער לא עמד בנטל ההוכחה הרי שלשיטת בית המשפט ביצע פעולות אקטיביות המטות את הכף לעבר מיקומו ברף התחתון של המתחם. כמו כן היה מקום לחרוג מהמתחם בשים לב לנסיבותיו האישיות החריגות של המערער, לרבות נכותו ונכויות של בנו וביתו וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות.

טיעוני המשיבה

באשר להכרעת הדין

25. הכרעת הדין נסמכה על ממצאי מהימנות שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהם.

26. לאור סעיף 10(ב) לפקודה מוטל על כתפי המערער הנטל להוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי למנוע מהנהגת לנהוג ברכב ולא די, כפי שקבע בית משפט קמא בהעלאת טענות בעלמא. המערער הסתמך על רישיון נהיגה מנייר, ללא תמונה, הודה כי לא בדק את תעודת הזהות ולא השווה אותה לזו של הנהגת ולא ציין את מספר הרישיון בהסכם שחתם עם הנהגת.

27. כפי שקבע בית משפט קמא אין בהקלטה כדי לתמוך בגרסת המערער. הוא שאל את הנהגת של מי רישיון הנהיגה שהציגה לו ובעת שטוענת בפניו כי הציגה לו רישיון נהיגה של בת דודתה, נמנע מלהטיח בה כי אינה דוברת אמת שכן הציגה בפניו רישיון נהיגה על שמה. גם בחקירה במשטרה לא טען המערער בהתייחס להקלטה כי הוצג לו רישיון נהיגה על שמה של הנהגת ובחקירה הנגדית אין בפיו הסבר מניח את הדעת לכלל התהיות אלא תשובות מתחמקות. כמו כן היה על המערער שהנטל מוטל על כתפיו להציג בפני החוקר את רישיון הנהיגה של הנהגת.

28. מעבר לכל האמור, בית משפט קמא התרשם מחוסר מהימנותו של המערער, כמפורט בהכרעת הדין, נוכח עדותו ותשובותיו המתחמקות. כמו כן נוכח הרקע לביצוע העבירה, והעובדה כי המערער היה אחראי על הרכב הרשום בפועל על שמו של אחר, הטוען שהדבר נעשה שלא בידיעתו, וזאת בגין חובות כלכליים והתנהלות בלתי תקינה המשליכה גם היא על מהימנותו של המערער.

29. לגבי מחדלי החקירה הנטענים וכן לעמדת בוחן התנועה הפנתה ב"כ המשיבה לנימוקי בית משפט קמא כמפורט בהכרעת הדין.

באשר לגזר הדין

30. נטען כי העונש סביר וראוי ואף מקל בשים לב לפסילת המינימום הנקובה בצידה של העבירה בה הורשע המערער ובנסיבות ביצועה, תאונת דרכים במהלכה נפגעה ילדה בת 10 שנים.

31. המתחם שנקבע ראוי בנסיבות העניין. בית משפט קמא לא זקף לחובתו של המערער את עברו התעבורתי המכביד ואת אי לקיחת האחריות ומיקמו בתחתית המתחם.

דין והכרעה

באשר לערעור על הכרעת הדין

32. עבירה של מתן רשות לאחר לנהוג ברכב בהיותו בלתי מורשה, מוגדרת בסעיף 10(ב) לפקודה כדלקמן:

"בעל רכב ומי שהשליטה על הרכב בידו לא ירשה לנהוג ברכב למי שאינו רשאי לפי סעיף קטן (א) לנהוג בו, ובלבד שלא יהיה בעל רכב או מי שהשליטה על הרכב בידו, אחראי בעד נהיגתו על ידי אדם שאינו רשאי לנהוג בו, אם הוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג ברכב".

33. משאין חולק כי המערער הרשה לנהגת, הבלתי מורשית לנהיגה, לנהוג ברכב שבחזקתו, הרימה המשיבה את נטל ההוכחה המוטל על כתפיה. משכך ובהתאם לסעיף 10(ב) לפקודה, מועבר הנטל אל כתפי המערער להוכיח כי נקט בכל האמצעים הסבירים כדי שהנהגת, שאינה מורשית בנהיגה, לא תנהג ברכב.

34. בית משפט קמא בא לכלל מסקנה כי המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו בסעיף 10(ב) לפקודה, לאחר שבחן את מכלול העדויות והראיות שהובאו בפניו. טענותיו של המערער בהקשר זה מופנות אם כן כלפי ממצאים שבעובדה וקביעות מהימנות, שנקבעו על ידי בית משפט קמא והלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בקביעות אלה.

זאת כמפורט בע"פ 252/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.12.2017):

35. **"לא למותר הוא להזכיר את ההלכה המושרשת, לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות ובממצאים מעין אלו, שנעשו על ידי הערכאה הדיונית. זאת שכן, ערכאת הערעור חסרה את היכולת להתרשם, באורח בלתי אמצעי, מהעדים ומהראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא. בכך נעוץ יתרונה של הערכאה המבררת על פני ערכאת הערעור, שבפניה עומד, ככלל, חומר כתוב, המבקש לשקף באופן אותנטי את אשר קלטו שופטי בית משפט קמא בחושיהם (ע"פ 7090/15 ח'ליפה נ' מדינת ישראל (25.8.2016); ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2015); ו-ע"פ 2331/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.2015) (להלן: עניין פלוני))."**

36. עם זאת אין המדובר בכלל הרמטי והתערבותה של ערכאת הערעור תישקל, מקום

שבו מתקיימים מספר מצומצם של חריגים:

37. "כך הוא הדבר, כאשר הכרעתה של הערכאה הדיונית התבססה על ראיות בכתב, להבדיל מהתרשמותה הבלתי אמצעית מן העדים; כאשר ממצאי המהימנות שנקבעו מושתתים על שיקולים שבהגיון ושכל ישר; כאשר דבק פגם מהותי באופן הערכת מהימנות העדים על ידי הערכאה הדיונית; או כאשר קיימות עובדות או ראיות המצביעות על כי לא היה באפשרותה של הערכאה הדיונית לקבוע את הממצאים שנקבעו (ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 4583/13 ס' נ' מדינת ישראל (21.9.2015); ע"פ 6924/12 בעארי נ' מדינת ישראל (29.10.2013); ו-ע"פ 3578/11 סטרוק נ' מדינת ישראל (13.8.2012)).

38. בחנתי את מכלול חומר הראיות שעמד בפני בית המשפט קמא, על פי אמות מידה אלה ומצאתי כי קביעותי העובדתיות מעוגנות בו כדבעי ולא מתקיים בעניינינו כל חריג המצדיק התערבות של ערכאת ערעור בממצאים אלה.

39. קביעותי של בית משפט קמא כי לא עלה בידי המערער להוכיח כי נקט באמצעים סבירים כדי שהנהגת, שאינה מורשית לנהיגה, לא תנהג ברכב, נסמכו בראש וראשונה על גרסתו של המערער עצמו.

40. המערער תיאר בהודעתו במשטרה (ת/1) כי בבעלותו חברת ניקיון בה מועסקים עובדים וביניהם הנהגת, לשם ביצוע עבודות ניקיון במקומות שונים. לדבריו, הציע לנהגת לקבל לחזקתה את הרכב על מנת שתסיע באמצעותו עובדי ניקיון נוספים מהעיר טייבה. עובר להעברת הרכב לשימושה ערך עמה את ההסכם (ת/3) (להלן: "ההסכם") על פיו כל עבירת תנועה שתבוצע תחול עליה. באותו מעמד ביקש ממנה להציג לו רישיון נהיגה והיא הציגה בפניו רישיון נהיגה בתוקף. המערער עמד על גרסתו זו במענה לכתב האישום וכן בעדותו בבית המשפט.

41. גם לשיטת המערער הגם שהוצג לו רישיון נהיגה מנייר ללא תמונה, לא בדק את מספר תעודת הזהות שעל גבי הרישיון ולא השווה אותו לזה של הנהגת, אלא רק את השם הנקוב בו. כמו כן המערער מאשר שמספר הרישיון שהוצג לו אינו ידוע לו וכן לא ציין אותו על גבי ההסכם. המערער אינו זוכר את מועד פקיעת הרישיון ואישר כי לא השווה את מספר תעודת הזהות על גבי הרישיון לתעודת הזהות שהציגה בפניו הנהגת אלא הסתפק בפרטים מפיה. רואה אני עין בעין עם בית משפט קמא כי יש בכל אחד ואחד מפרטים אלה להוות כרסום במילוי חובותיו של מחזיק רכב והמערער לבטח לא יוכל להיחשב כמי שנקט בכל האמצעים הסבירים למניעת נהיגתה של הנהגת הבלתי מורשית לנהיגה, ברכבו.

42. אף רואה אני עין בעין עם בית משפט קמא כי ההקלטה מעיבה על גרסתו של המערער כי הנהגת הציגה בפניו רישיון נהיגה על שמה. כעולה מהודעתו של המערער במשטרה (ת/1) ביצע את ההקלטה, לאחר שהוברר לו כי הנהגת אינה מורשית לנהיגה. האזנתי להקלטה בה נשמעת הנהגת שבה וטוענת בפני המערער, בניגוד מוחלט לגרסתו, כי הציגה בפניו רישיון נהיגה על שם בת דודתה רים.

שותפה אני לקביעותי של בית משפט קמא כי המערער נמנע מלעמת את הנהגת עם טענתו כי הציגה בפניו רישיון נהיגה על שמה ולא הטיח בה כי אינה דוברת אמת, כפי שהיה מצופה שיעשה לו אכן היה ממש בגרסתו זו.

43. ב"כ המערער מבקש למצוא בחלק מההקלטה, המצוטט גם בהכרעת הדין, שבו נשמע המערער טוען "**באת לי הביתה , הבאת לי רישיון נהיגה שלך...**" משום תמיכה לגרסת המערער כי הנהגת אכן הציגה לו רישיון נהיגה על שמה.

ואולם לא ניתן להתייחס לאמרתו זו של המערער במנותק מתשובת הנהגת המוסטיפה לטעון שהמדובר ברישיון הנהיגה של בת דודתה . כמו כן מכך כי באופן האומר דרשני, גם באותה העת בוחר המערער שלא לעמת אותה במפורש עם גרסתו, אינו מנסה להזכיר לה את הנסיבות בהן הוצג לטענתו הרישיון, במעמד חתימת ההסכם, ונמנע מלהטיח בה כי אינה דוברת אמת.

שותפה אני להתרשמותה של השופטת קמא כי המערער אינו מספק הסבר של ממש לפשר דברים אלה ואחרים. מכלול תשובותיו של המערער בחקירתו הנגדית מיתממות ומתחמקות ומעייבות גם הן על מהימנות גרסתו (עמ' 42 להכרעת הדין).

44. ההגנה טוענת לקיומם של מחדלים חקירתיים מהותיים ובכללם אי חקירת הנהגת אודות הסתירות שנתגלו בין גרסתה בחקירה לבין העולה מההקלטה וכן אי תפיסת רישיון הנהיגה שהציגה למערער. נטען כי בעטיים של מחדלים אלה נמנע מהמערער לעמוד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו כי הנהגת הציגה בפניו רישיון נהיגה מזויף על שמה.

45. הלכה היא כי גם בהינתן קיומם של מחדלי חקירה שומה עלינו לשאול האם בשל אותם מחדלים נפגעה הגנת הנאשם ונמנעה ממנו האפשרות לקיים הליך הוגן. (רע"פ 9731/17 פלוני נ' מדינת ישראל (26/12/17))

46. כבר בחקירתו מיום 25/11/14 (ת/1) שהתקיימה באתן מרחב שרון, הציג המערער את ההקלטה במסגרתה נשמעת הנהגת שבה וטוענת כי הציגה את רישיון הנהיגה של בת דודתה.

מהודעת הנהגת (נ/1) עולה כי נחקרה גם היא תחת אזהרה באתן מרחב שרון, כשבוע מאוחר יותר ביום 2/12/14. בחקירתה זו טענה הנהגת, בניגוד לעולה מההקלטה, כי בעת שהחלה לעבוד בחברה (שבבעלות המערער) ציינה שיש ברשותה רישיון נהיגה ואולם לא הציגה אותו כלל, אלא רק את תעודת הזהות שלה (ש' 23 ואילך).

באותה העת גורמי החקירה היו מודעים להקלטה ומצופה היה כי הנהגת תעומת עם גרסתה בהקלטה הסותרת את גרסתה בהודעה זו. אף אצא מנקודת הנחה כי היה מקום לעמתה עם גרסת המערער בהודעתו במשטרה, עמומה ככל שתהיה, כי הציגה לו רישיון נהיגה, הנושא את שמה (ת/1 ש' 72). כמו כן ובמידת הצורך לשקול תפיסת הרישיון שהוצג למערער, על פי גרסתה בסופו של יום.

47. ואולם, גם אם אצא מנקודת הנחה כי הוכחו מחדלים חקירתיים לא נפגעה הגנת הנאשם ולא נמנעה ממנו האפשרות לקיים הליך הוגן.

48. בית משפט קמא לא נתן אמון בגרסת הנהגת ויצא מנקודת הנחה לטובת המערער כי אכן כגרסתו הוצג בפניו רישיון נהיגה על שמה. הקביעות של בית משפט קמא כי הגם שכך לא עלה בידי המערער להרים את נטל ההוכחה כי נקט בכל האמצעים הנדרשים למניעת נהיגתה של הנהגת הבלתי מורשית בנהיגה, ברכבו, מבוססות בראש וראשונה על גרסת המערער עצמו.

כפי שצוין לעיל, גם לשיטת המערער הגם שהוצג לו רישיון נהיגה מנייר ללא תמונה, לא בדק את מספר תעודת הזהות שעל גבי הרישיון ולא השווה אותו לזה של הנהגת, אלא רק את השם הנקוב בו. כמו כן המערער מאשר שמספר הרישיון שהוצג לו אינו ידוע לו וכן לא ציין אותו על גבי ההסכם. המערער אינו זוכר את מועד פקיעת הרישיון ואישר כי לא השווה את מספר תעודת הזהות על גבי הרישיון לתעודת

הזהות שהציגה בפניו הנהגת אלא הסתפק בפרטים מפיה.
זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מכך שבנקודת הזמן שבה לטענת המערער בדק את רישיון הנהיגה, הוא עצמו לא מצא לנכון לתעד מהלך זה בהסכם, לצלם את רישיון הנהיגה שהוצג לו או למצער לרשום את פרטיו, כחלק מהנטל המוטל על כתפיו וחובותיו של מחזיק רכב ובהקשר זה אין לו אלא להלין על עצמו.
49. ב"כ המערער ייחד משקל גם לעדות בוחן התנועה שמצא כי המערער עמד בנטל המוטל עליו. למותר לציין כי זכות ההכרעה שמורה לבית המשפט בלבד. זאת ועוד, ככל שנטען כי נוכח האמור נמנעו גורמי החקירה מלהוסיף ולחקור אין לי אלא להפנות לאמור לעיל, בהקשר למחדלי החקירה.

הערעור על גזר הדין

50. בית משפט קמא עמד ובצדק, על חומרת העבירה של מתן רשות לאחר לנהוג ברכב, בהיותו בלתי מורשה, והפגיעה המהותית בערכים המוגנים של שלום הציבור נוכח העובדה כי אוחז בהגה מי שאינו מורשה לכך. ובענייננו ביתר שאת עת התממש הסיכון והנהגת היתה מעורבת בתאונת דרכים בה נחבלה ילדה כבת עשר שנים.
51. מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא מעוגן במכלול נסיבות ביצוע העבירה המפורטות לעיל, בפסילת המינימום של 3 חודשים הנקובה בצידה של העבירה, מקום בו לא נגרמה תאונת דרכים ומדיניות הענישה אליה הפנה, בשינויים המחויבים. כמו כן לא נעלם מעיני בית המשפט קמא לקולא, כי המערער ביקש לראות רישיון נהיגה ובכך נקט בפעולה מסוימת על מנת למנוע את ביצוע העבירה.
52. גם בבואו לגזור את דינו עשה בית משפט קמא חסד עם המערער. הוא לא זקף לחובתו את עברו התעבורתי הכולל 29 הרשעות קודמות. כמו כן ולאור נסיבותיו האישיות ומצבו הכלכלי הרעוע וכן מאמציו לשוב למעגל התעסוקה, מיקם את עונשו בתחתית המתחם.

סוף דבר

53. לאור סך כל האמור לעיל אני מורה על דחיית הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, ד' טבת תשע"ט, 12 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לצדדים.